



Σκληρή η επόμενη ημέρα στο Ασφαλιστικό

Η ΝΕΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ που διαμορφώνεται στο ασφαλιστικό-συνταξιοδοτικό καθεστώς είναι, χωρίς καμιά αμφιβολία, ιδιαίτερα σκληρή και δύσκολη. Το τι έφταιξε και φτάσαμε εδώ, έχει σίγουρα την αξία του, κυρίως για να αναλυθούν οι αιτίες και να μην επαναληφθούν λάθη του παρελθόντος. Είναι, ωστόσο, πολύ δύσκολο, ακόμη και σήμερα, να υπάρξει συμφωνία σε αυτό το πεδίο, αφού μάθαμε να ζούμε με πολλούς «μύθους» που αναπτύχθηκαν όλα τα προηγούμενα χρόνια και διατηρούνται ισχυροί και σήμερα στο δημόσιο διάλογο. Η πραγματικότητα όμως είναι σκληρή και δεν μπορεί κανένας να την παραγνώριζει.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΙΑ ΧΩΡΑ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ που δεν παράγει, δεν είναι φιλική στις επενδύσεις, με μια οικονομία που διακρίνεται για την εσωστρέφειά της σε μεγάλο βαθμό, με επιχειρήσεις που δεν είναι ανταγωνιστικές σε μια «ανοικτή» παγκόσμια αγορά και δεν μπορούν να δημιουργήσουν νέες θέσεις εργασίας ούτε καν να διατηρήσουν τις υφιστάμενες. Επομένως η συζήτηση που διεξάγεται για τη μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος της χώρας, είναι αποσπασματική όταν περιορίζεται στο Ασφαλιστικό και μόνο, χωρίς να επεκτείνεται σε βασικές παραμέτρους που επηρεάζουν το σύστημα και την προοπτική του.

Πώς είναι δυνατόν να διπλασιάζονται οι εισφορές και να μειώνονται οι συντάξεις σε ποσοστά 15% και 20%; Πώς είναι δυνατόν να πληρώνει ένας εργαζόμενος για μια ζωή, για να πάρει στο τέλος βοήθημα αντί για σύνταξη;

ΜΕ ΟΛΑ ΑΥΤΑ, ΜΕΤΑ και τις τελευταίες παρεμβάσεις που σχεδιάζει η κυβέρνηση, φαίνεται ότι έχουμε περάσει στο άλλο άκρο. Είναι γνωστό ότι το ασφαλιστικό σύστημα της χώρας μας, θεμελιώθηκε και αναπτύχθηκε για πολλά χρόνια, με πελατειακές πρακτικές με προνόμια για ισχυρές ομάδες και μεγάλες ανισότητες. Ακόμη και με τις καλύτερες οικονομικές συνθήκες, δεν θα μπορούσε να έχει βιώσιμη προοπτική, αφού παράλληλα ο ανορθολογισμός και οι μεγάλες σπατάλες είχαν οδηγήσει, πριν από την έλευση της κρίσης, στη μεγάλη αύξηση των ελλειμμάτων.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ του 1980, είχαν εντοπιστεί τα προβλήματα και παρά τις παρεμβάσεις που έγιναν τα επόμενα χρόνια, φθάσαμε στο τέλος του 2009 να έχουμε μπροστά μας ένα «εκρηκτικό» πρόβλημα. Ένα πρόβλημα που θα γινόταν επιβεβλητό από τη στιγμή που η οικονομική κρίση άρχισε να γίνεται αισθητή και οι αγορές έκλειναν από τις αρχές του 2010 τη στρόφιγγα του δανεισμού στη χώρα.

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ήταν δεδομένη, ούτως ή άλλως, τώρα απλά είχε έρθει η ώρα που τίποτα δεν μπορούσε πλέον να κρυφτεί, όπως γινόταν για πολλά χρόνια.

ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ για δεκαετίες ξεκίνησαν το 2010 σημαντικές αλλαγές και μέσα από τη μεγάλη πίεση των δανειστών για βίαιη δημοσιονομική προσαρμογή. Ωστόσο, όλα αυτά που έγιναν εκείνη την περίοδο με αποτελεσματικό έλεγχο των δαπανών και θέσπιση ενιαίων κανόνων ασφάλισης και συνταξιοδότησης, εξάντλησαν τα περιθώρια παρεμβάσεων στο εσωτερικό του συστήματος με αλλαγές που ήταν απολύτως αναγκαίες. Αλλαγές που πρόβλεπαν την αύξηση των χαμηλών μέχρι τότε ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, τον περιορισμό των ποσοστών αναπλήρωσης σε επίπεδα κάτω από το 80%, όταν τα μέχρι τότε ποσοστά ξεπερνούσαν το 100%, δηλαδή συντάξεις μεγαλύτερες από τους μισθούς, τη δραστική



μείωση των δαπανών υγείας κατά 4,5 δις. ευρώ ετησίως στις οποίες είχαμε γίνει πρωταθλητές παγκοσμίως και την ενοποίηση όλων των Κλάδων Υγείας στον ΕΟΠΥΥ, τον έλεγχο των αναπηρικών συντάξεων με τη σύσταση του ΚΕΠΑ, την αναμόρφωση της λίστας των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελματιών, την απογραφή όλων των συνταξιούχων και την δημιουργία ενιαίου κέντρου ελέγχου και πληρωμής των συντάξεων.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ και έγιναν. Οι μελέτες που ολοκληρώθηκαν στη συνέχεια και αξιολογήθηκαν από τα αρμόδια όργανα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, έδειχναν ότι είχαμε εξασφαλίσει, με βάση και τα μακροοικονομικά δεδομένα εκείνης της περιόδου, μακροπρόθεσμη βιωσιμότητα στο ασφαλιστικό σύστημα της χώρας. Αυτό δεν θα πρέπει να οδηγήσει στο συμπέρασμα, ότι είχε λυθεί στο διηνεκές το πρόβλημα, κάτι που δεν μπορεί να συμβεί με καμιά παρέμβαση όταν υπάρχουν παράμετροι όπως τα ποσοστά ανεργίας, το βάθος και η διάρκεια της ύφεσης, οι συνθήκες που διαμορφώνονται στην πραγματική οικονομία, που επηρεάζουν σε καθοριστικό βαθμό την οικονομική κατάσταση των ασφαλιστικών ταμείων.

ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΦΥΣΙΚΟ, ΛΟΙΠΟΝ, να υπάρχει μια συνεχής παρακολούθηση με επικαιροποίηση των παρεμβάσεων, όταν αλλάζουν τα μακροοικονομικά δεδομένα.

ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ και... όρια σε αυτές τις παρεμβάσεις, εάν στοχεύουμε όχι μόνο στη βιωσιμότητα των Ταμείων, αλλά και στην κοινωνική τους αποτελεσματικότητα, δηλαδή σε αξιοπρεπείς συντάξεις και άλλες θεσμοθετημένες παροχές. Αυτά τα όρια κινδυνεύουν να ξεπεραστούν εάν εφαρμοστεί το σχέδιο της κυβέρνησης για το νέο ασφαλιστικό και μάλιστα σε συνέχεια των διατάξεων που ψηφίστηκαν το καλοκαίρι του 2015. Πώς είναι δυνατόν να διπλασιάζονται οι εισφορές και να μειώνονται οι συντάξεις σε ποσοστά 15% και 20%; Πώς είναι δυνατόν να πληρώνει ένας εργαζόμενος για μια ζωή για να πάρει στο τέλος βοήθημα αντί για σύνταξη; Και όλα αυτά συμβαίνουν γιατί σε αντίθεση με ό,τι συνέβαινε στο παρελθόν, όπου το ασφαλιστικό πρόβλημα τροφοδοτούσε το δημοσιονομικό, σήμερα το δημοσιονομικό είναι εκείνο που μεταφέρεται στο ασφαλιστικό.

ΥΠΑΡΧΕΙ, ΕΠΟΜΕΝΩΣ, ΑΝΑΓΚΗ επαναπροσανατολισμού, εάν πραγματικά επιδιώκουμε να υπάρξει βιώσιμο σύστημα με αξιοπρεπείς επίπεδο διαβίωσης για τους συνταξιούχους και τους εργαζομένους. Αυτό προϋποθέτει πλέον, την επιστροφή της χώρας σε μια πορεία βιώσιμης ανάπτυξης, με εξωστρεφείς επιχειρήσεις, με καλά αμειβόμενες θέσεις ανεργίας, με παραγωγή νέου πλούτου και δίκαιη αναδιανομή του.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΛΥΣΕΙΣ στο ασφαλιστικό με την αποδόμηση του και αλλαγές που αφορούν το εσωτερικό και μόνο του συστήματος.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ, ΠΛΕΟΝ, ΒΙΩΣΙΜΕΣ λύσεις ανεξάρτητες από αυτές που πρέπει να αναζητηθούν για τα μεγάλα προβλήματα της πραγματικής οικονομίας, τα δραματικά ποσοστά ανεργίας, τη μείωση των εισοδημάτων και τη συνεχιζόμενη για πολλά χρόνια ύφεση.